A°. 1827. N°. 142.

ARNHEMSCHE COURANT.

Donderdag den 29 November.

WEENEN, den 18. November.

Volgens berigten uit Konstantinopel, welke door buitengewone gelegenheid zijn ontvangen, was de tijding van het verbranden der Turksch-Egijptische vloot in de haven van Navarino den 1. November ter kennis van de Porte gekomen.

Bij het vertrek dezer berigten, op den 5. November, heerschte er rust in die hoofdstad. De gezanten der drie verbondene mogendheden hielden menigvuldige conferentien met elkanderen. Op den 5. des namiddags was eene groote raadsvergadering van den divan bij den Mufti aangezegd. Men bemerkte, dat er veel besproken werd tusschen de gezanten der drie verbondene hoven en den Oostenrijkschen internuncius, die van zijne zijde met de Porte in onderhandeling was.

(*Oostenr. Beobachter.*)

PARYS, den 23. November.

Een der liberale dagbladen zegt: — « De ministers vleijen, de verdedigers van het charter en de wetten belasteren, dit is thans de edele taak, welke de ministeriële bladen vervullen. Zij weten vooraf hoe de voorvallen moeten zijn en beschreven worden; wij, voor ons, wachten de daadzaken af, die klaarblijkelijk zullen worden door de regterlijke onderzoekingen en vonnissen; dan zullen wij weten of de gebroken ruiten die der hotels van de voorstad St. Germain zijn of die der huizen van de koopmans-wijk; of het de volks-kreet van: *weg met de ministers!* of de bezoldigde kreet van: *leve de Keizer* was, die de ruitebrekers en de bouwmeesters der verschansingen aanhieven.

« Gisteren is alles rustig geweest, wijl de schildwachten vroegtijdig uitgezet, en er ordonnantien aangeplakt waren, om aan het regt bescherming toe te zeggen; dan de in den avond van den 21. genomene voorzorgen, hadden ook in die van 20. en 19. kunnen genomen worden; de overheid was gewaarschouwd. De ministeriële bladen zeiden, dat van den eersten dag af aan de rustverstoorders uitriepen, *dat men 's anderen daags wel wat anders zou zien; dat zij met magt zouden wederkomen.* De politie was daar om aan te hooren; waarom heeft zij niets gedaan om te verhoeden, om te beteugelen? Op den eersten, zoo wel als op den laatsten dag, zouden eenige bij tijds aangekomene patroeljes, die rustig door de menigte hadden gegaan, gemakkelijk het afbreken van stijgers en het opwerpen van verschansingen belet hebben. Vóór de noodlottige ontbinding der nationale garde, zou men te Parijs niet gedacht hebben aan die vernieuwde bedrijven van de oude *ligue*, welke waarschijnlijk ingegeven zijn door eenige vertrouwelingen van de nieuwe *ligue*, die zoo begeerig is naar voorwendsels en ze zoo ligt opwerpt, zelfs ten koste van de veiligheid en het leven der burgers. Eenige beambten van politie zouden voldoende ~~geweest~~ zijn om de luidruchtigen te verdrijven, die voetzoekers wierpen, om de lieden in hechtenis te nemen, die op eene ongeoorloofde wijze vuurwerk verkochten en hetzelve luidkeels onder de menigte uitventten.»

« Behalve de bekende voorvallen van den 19. en den 20., zullen er misschien nog andere wezen, die het naauwkeurig onderzoek der justitie waardig zijn. Zie hier iets wat wij nog vernomen hebben. In den avond van den 20., omstreeks half tien ure, zag men iemand, die zich dronken hield en de voorbijgangers zocht op te ruijen door zijn gejammer over den prijs van 't brood en zijne bedreigingen tegen degenen die de magt in handen hebben; hij gewaagde van de akelige tooneelen der revolutie en wilde die nog wel eens zien. Hij schreeuwde zich heesch, doch werd door de nijvere bewoners der volkrijke wijk uitgejouwd. Na verloop van een half uur, werd hij, voor een wachthuis gekomen, door de soldaten opgepakt.»

« Geloofwaardige lieden verzekeren ook, dat er van achter de opgeworpene verschansingen in de straat St. Denis lieden zijn gekomen, die met *witte* latten of stokken tegen de gewapende magt in gingen en zich aan beide zijden der straat schaarden, zonder dat men iets deed om hen in hechtenis te nemen; men zegt zelfs, dat verscheidene dezer lieden zijn wedergekomen, gaande op zijde of achter aan de detachementen.

« Het zal met die ellendige handlangers en staatkundige speculateurs niet gaan als met de fabrikeurs van de beruchte donderbus der Tuilerien, en zoo vele andere nog strafbaarder kuiperijen; ditmaal zal het licht niet onder de korenmaat gezet worden. De justitie waakt; de regterlijke magt heeft een naauwkeurig onderzoek begonnen; de lieden, voor wier oogen de verschansingen zijn opgeworpen, zij die de mannen met witte stokken gezien hebben, zij die de gedane sommatien moeten gehoord hebben, zullen geroepen en ondervraagd worden, en niets van hetgeen Parijs en Frankrijk behooren te weten, zal met den bloedigen sluijer bedekt blijven, die in de nachten van den 19. en den 20. gediend heeft.

« De dagbladen van het ministerie belasteren het volk alsof dit bij die tooneelen handelend was geweest, terwijl het slechts toeschouwer en slagtoffer was. Heden ten dage is de arbeidende stand evenzeer een vriend van orde, als de meer bemiddelde. De zwarte onheils-benden, die wij aangewezen hebben, leven te midden des volks, ten koste des volks, hetwelk ze met verachting afwijst. Niet op de stem des volks verzamelen zich die benden, om de menigte bij de uitdeelingen op de Elizeesche velden uit te maken, om verschansingen op de straten te maken, om steenen in de vensters te smijten en brandstukken in de vertrekken der rustige burgers.

« De waarheid zal volkomen bekend worden. Bij voorraad is bij ieder de overtuiging gevestigd, dat de onheilen van de straat St. Denis aan geene der volksklassen kunnen geweten worden. De grondregel: « *hij* wordt voor de bedrijver der misdaad gehouden, wien de misdaad voordeelig is,» is hier toepasselijk; *zij* zijn de stichters dezer ongeregeldheden, die de hoop hadden, door deze ellendige en wreedaardige kuiperij eenige zwakke gemoederen der groote kies-collegien te verontrusten, en getracht hebben, hen door schrikbeelden op zijde van het ministerie te drijven.»

In een tweede artikel wendt zich het dagblad tot de kiezers van de groote of departementale collegien en zegt te vertrouwen, dat zij zich door zulke middelen niet zullen laten verstrikken. « Een deel der groote collegien,» merkt hetzelve aan « bestaat uit den ouden adel en de nieuwe, bij het charter gevestigde aristocratie. Daadzaken getuigen met welke verachting het ministerie de eene zoo wel als de andere behandeld heeft. Beiden hebben zich van hetzelve afgekeerd: kon de eerste zich voegen bij lieden, die de doodkist van eenen *la Rochefoucauld* in het slijk geworpen hebben; bij lieden, die aan verheven karakters noch deugd eer bewezen hebben? En is de constitutionnele aristocratie, de pairschap, beter dan de oude adel behandeld geworden door de gewaande staatslieden, die zich aan geene schandalen storen?

« Het bestaan der ministers is sedert zes jaren louter personeel geweest. Zij hebben zoo min voor geheel Frankrijk, als ten behoeve van eenigen bijzonderen stand geregeerd; zij hebben voor zich zelven, voor zich zelven alleen geregeerd. Schoon aangesteld om voor aller belangen te waken, hebben zij slechts hunne eigene zaken behartigd; bij de oproeping der kiesvergaderingen hoopten zij, door kuiperijen en bedrog, de middelen te verkrijgen om zoo voort te gaan. De moed der arrondissements-kiezers heeft hen ter neêr geslagen; de departements-kiezers zullen het begonnen werk voltooijen. Alle standen, gelijkelijk bedreigd door een ministerie dat slechts zich zelven bemint, zullen zamenwerken om het omver te stooten.»

— Het getal leden van de kamer der afgevaardigden, die de arrondissements-collegien verkiezen, bedraagt 263; dat der departements-collegien 167; te zamen 430. Van de tot dus verre bekende benoemingen der arrondissements-collegien, zijn er 143 voor de oppositie en slechts 67 voor het ministerie.

Het *Journal des Debats*, dat deze opgave doet, laat zich aldus uit over de voorvallen van den 19. en 20. dezer: « Bij het nadenken over die onverwachte ongeregeldheden, over die bloedige tooneelen, is het onmogelijk niet op de daaraan gehechte belangen te zien, en nog onmogelijker zich niet te herinneren, dat er, in den morgen van de beruchte schouwing der nationale garde, troepen op de pleinen waren verzameld en in slagorde achter de palisaden geplaatst, met vreesselijk geschut bij zich; het was om den monarch aan dreigende gevaren te doen denken. Er bestond inderdaad gevaar voor het ministerie in deze toenadering van den Koning en het volk. Nu is het ministerie weder in gevaar: de oppositie voedt eene billijke hoop. Het garnisoen van Parijs komt onder de wapenen; het bloed stroomt; het ministerie schijnt in de straat St. Denis zijnen slag van Navarino te leveren. Wie heeft die onheilen gewild? Dat weet men niet: maar men weet wie er voordeel uit zoekt. Al wat er voorgevallen is bewijst hetgeen wij al te dikwijls gezegd hebben, namelijk, dat het menisterie, in zijne worsteling tegen den algemeenen haat, alles opgezet heeft en nog alles waagt. Om eenige dagen langer te bestaan, heeft het in vier maanden de nationale garde, de vrijheid van drukpers, de kamer der pairs voor zich ten slagtoffer genomen. Het heeft den Koning beroofd van het bolwerk, dat hij des noods in de hoogachting zou gevonden hebben, welke de eerste kamer zich door hare wijsheid verworven had. Wie weet welke andere instellingen het nog op zijne altaren denkt te offeren?

Van den 25. November.

Het getal der bekende verkiezingen van de arrondissements-collegien bedraagt heden 262. Daarvan worden 173 voor de constitutionnelen gerekend, en dus slechts 89 voor het ministerie. Van drie departementen moeten nu nog slechts de berigten inkomen. De werkzaamheden van het groote of departements-collegie van Parijs zijn gisteren begonnen. Met 1430 tegen 412 stemmen zijn al de bureaux veranderd, een voorteeken, dat de vier constitutionnele kandidaten zullen benoemd worden. Te Versailles daarentegen is de ministeriele voordragt aangenomen.

Het ministerie heeft het volgende doen bekend maken: » Het gouvernement heeft depêches van den generaal *Guilleminot* van den 5. dezer ontvangen. Alles was rustig te Konstantinopel. De tijding van den slag bij Navarino was er sints vier dagen bekend. De vertegenwoordigers der drie verbondene mogendheden waren met den Oostenrijkschen internuncius werkzaam bij de Porte, om uit die gebeurtenis de toetreding van den divan tot de voorstellen betrekkelijk Griekenland te verwerven. Bij het vertrek van den koerier had men nog hoop om te slagen."

— Volgens berigten uit Londen van den 22. dezer, zou er order gegeven zijn om de Britsche troepen uit Portugal terug te trekken.

Te Lissabon is den 3. dezer eene poging gedaan om don *Miguel* als vrijmagtig Koning uit te roepen, doch dezelve is spoedig gestuit.

Volgens berigten uit Madrid van den 14. dezer, zwerven er benden rebellen in den omtrek der hoofdstad. Ook in de provincie de la Manche laten zich dergelijke benden zien.

FRANKFORT, den 26. November.

Door buitengewone gelegenheid heeft men de volgende berigten uit *Konstantinopel.*

Van den 6. November. Sedert zes dagen verspreidden zich de treurigste tijdingen voor de Porte, over den staat van zaken in Morea en de door de verbondene mogendheden genomene maatregelen, ter uitvoering van het traktaat van 6 Julij: nu eens zeide men onder de menigte dat *Cochrane*, dan weder, dat de vereenigde admiraals de geheele Turksche vloot vernield hadden. Dan, vermits de Porte, behalve de berigten van de eerste dagen van October bij Navarino, welke haar de eerste kanonschoten van *Codrington* tegen *Ibrahim* meldden, tot den 3. dezer niets bekend heeft gemaakt, zoo beginnen sommigen te gelooven, dat zij voorloopig niets doen zal, en dat de Europische gezanten, die naauwkeurig van de gebeurtenissen onderrigt zijn, het voornemen hebben, den indruk af te wachten, die dezelve op den divan maken zullen. De werkeloosheid van de Porte stelt de Franken gerust; intusschen bewijst zij slechts, dat de Porte nog geen definitief besluit genomen heeft.

Van den 7. November. De Porte heeft eindelijk een heldhaftig besluit genomen, en daarmede aan alle onzekerheid, welke de hoofdstad sints acht dagen in beweging zette, een einde gemaakt. De voorvallen bij Navarino, welke reeds den 30. October in het Serail bekend werden, hadden den Sultan zoodanig vergramd, dat men het twaalf uren lang niet waagde hem te naderen. De reis-effendi, die den 3. dezer de dragomans der gezanten bij zich liet ontbieden, scheen onbeschrijfelijk verontrust; hij vroeg hun, zonder van de gevolgen der gebeurtenis iets te gewagen, wat deze trouwbreuk te beduiden had, en liet hen, toen zij een ontwijkend antwoord gaven, van zich gaan, met eene gedwongene gelatenheid. Hij gaf te verstaan, dat de Porte groot berouw had, dat zij aan de trouwlooze influisteringen en beloften van de drie, naar hunne wijze pacificerende gezanten maar een oogenblik gehoor verleend had. Overigens was hunne aanwezendheid te Konstantinopel der Porte onver-

schillig; men wilde hun niet raden te gaan of te blijven; dat liet hij aan hen over. Met hen in betrekking te blijven, wilde de Sultan echter niet. — Zoo verliepen onder angstige bekommering der Franken nog twee dagen, gedurende welke de Moslims met ongeduld het besluit van hunnen Sultan, die op eergisteren eene groote raadsvergadering belegd had, schenen af te wachten. De divan werd bij den Mufti gehouden, en alle Ulema's, zelfs die welke tegen het tegenwoordig stelsel zijn, waren tot deze vergadering opgeroepen. Met veel zorg zag men hare besluiten in Pera te gemoet. Tot gisteren namiddag twee ure werd niets zekers bekend. Dan 's avonds ontving men eindelijk van alle kanten berigt van de nadrukkelijke maatregelen, bij dezen divan genomen. Men verzekert, dat alle traktaten met de drie mogendheden, Engeland, Frankrijk en Rusland, ook de overeenkomst van Ackerman, voor nul en geener waarde verklaard zijn; dat de Porte alle gemeenschap met de gezantschappen dezer mogendheden afbreekt; edoch dezelve, als onder bescherming van het volkerenregt gesteld, beschouwt, en dus, zoo lang zij zich op Turkschen bodem bevinden, voor de veiligheid hunner personen zorgen wil. De verklaring daaromtrent, aan den Oostenrijkschen internuncius, moet zeer hoog gestemd zijn. Eerstdaags verwacht men een Hatti Scheriff van den Sultan, om eene algemeene wapening der Moslims te verordenen, en de vaan van den profeet op de Sophia-moskee te planten, ten teeken der vereeniging van alle geloovigen. Men herinnert zich, welke wonderen dit palladium, bij de vernietiging der Janitsaren, voor 1½ jaar, verrigtte, daar het de tegenstanders van den Sultan in toom hield. Te gelijk met gemelde verklaring der Porte werden alle bedenkelijke maatregelen van veiligheid ten behoeve der Franken genomen, en de wachten bij hunne hotels verdubbeld. Alles bleef tot heden rustig. Dan Franken, die sedert gisteren, om zaken, door de straten der hoofdstad gingen, zeggen, dat zij niet meer te herkennen is; dat de Turken dronken van vreugde zijn over het besluit van den Sultan en de aanstaande vereeniging van alle Moslims. Het is natuurlijk, dat er, ondanks de genomene veiligheids-maatregelen, veel bekommernis heerscht. Wat de ministers der drie mogendheden, welke met den Oostenrijkschen internuncius menigvuldige conferentiën hebben, doen zullen, moet men zien. Men zegt, dat de Russische gezant besloten heeft, onverwijld te vertrekken. Morgen of overmorgen wordt de Hatti-Scherif van den Sultan verwacht, die de besluiten van den laatsten divan verkondigen zal.

(Te Weenen was, volgens handels-berigten van den 19. November, het gerucht verspreid, dat de reeds aan boord hunner schepen zich bevindende gezanten der drie mogendheden waren aangehouden geworden, wijl de Turken eene depêche van den heer *van Ribeaupierre* onderschept hadden, waarbij aan de Russische armee aan de Pruth bevolen werd, deze rivier over te trekken. In hoeverre gerucht dit gegrond is, weet men niet.)

BRUSSEL, den 27. November.

De dagbladen deelen het mandement mede, hetwelk de prins van *Méan*, aartsbisschop van Mechelen, ten aanzien van het concordaat heeft uitgegeven. Dit concordaat wordt daarbij als eene groote weldaad voor de Kerk der Nederlanden beschouwd. « Het katholijke bisschopdom, » zegt de prins *van Méan*, onder anderen, « ging in dit koningrijk te niet; het zal nu herrijzen: wij zullen weldra den ledigen staat, waarin zich alle onze kerken, met uitzondering der hoofdkerk, bevinden, zien ophouden, die altijd treurige staat, schoon hij veel verzacht is door den verlichten en geheel voorbeeldigen ijver der kundige beheerders die haar toegevoegd zijn. De katholijken der noordelijke provinciën, die zoo bekend zijn door hunne vroomheid en de zuiverheid hunner zeden en beginselen, hadden langen tijd het ongerijf van een min volledig bestuur ondervonden; maar hetwelk onaangename omstandigheden, die gelukkiglijk voorbij zijn, noodzakelijk maakten; zij zullen herders ontvangen, die in staat zijn om in alle hunne geestelijke behoeften te voorzien. Het verblijf dier herders te midden der niet-katholijke gemeenten, wel verre van bij deze mistrouwen te verwekken, zal tot een nieuw bewijs strekken, dat een katholijke bisschop, bijzonderlijk belast met de zorg voor het behoud des geloofs en bereid om liever alles op te offeren dan het geringste deel van dien heiligen schat te verliezen, nogtans, in den omgang des maatschappelijken levens, jegens de leden van andersdenkende kerkgenootschappen, al die liefde, al die zachtmoedigheid, al die gematigdheid, al die inschikkelijkheid bezigen kan en moet, waarvan J. C. zijn meester en voorganger hem het voorbeeld heeft gegeven. God verhoede, dat hij immer vijandelijk gezind zij jegens hen, die hij als zijne broeders beschouwen moet, ofschoon zij van Onze Moeder de Heilige Roomsch Katholijke Kerk afgescheiden zijn: hen te verdragen, hen te beminnen zelfs, hen te helpen in hunne nooden, hun de eer en beleefdheid te bewijzen, welke de Apostel ons ten pligt jegens elkanderen gemaakt heeft, ziedaar wat hij niet ophouden moet te doen, ziedaar wat hij niet ophouden moet te leeren.» — Wat de seminariën betreft, haalt de aartsbisschop de woorden van de Pauselijke bulle aan, met uitzondering echter van die, volgens welke het onderwijs geheel en uitsluitend van de bisschoppen afhankelijk zou zijn.

ANTWERPEN, den 25. November.

De abt *Buelens*, schrijver van een stuk in latijnsche versen, getiteld *Votum*, is als zoodanig bij het laatste hof van assises veroordeeld geworden tot één jaar gevangenisstraf, op grond van het besluit van den 20. April 1815.

Den 23. dezer is bij het hof behandeld eene zaak, welke tot die van den abt *Buelens* betrekking heeft en uit dezelve voortvloeit.

Gedurende het onderzoek ten laste van dezen geestelijke, en eenigen tijd na dat de kamer van beschuldiging van het hooge geregtshof van Brussel verklaard had, dat er geene voldoende redenen bestonden, *om den abt Buelens in staat van beschuldiging te stellen*, werd de latijnsche ode van denzelven, in een Vlaamsch dagblad, *de Postrijder*, en in een tijdschrift *Katholijke mengelschriften* gedrukt, die beide te Antwerpen uitgegeven worden. De drukkers hadden er gelijktijdig eene Nederduitsche vertaling van aangekondigd, met eenige aanmerkingen, die ten oogmerk hadden om den schrijver der latijnsche versen te verontschuldigen, en den ongunstigen indruk weg te nemen, welke eenige minsgunstige uitleggingen tegen den schrijver hadden doen geboren worden.

Deze vertaling en aanmerkingen waren ontleend uit den *Godsdienstvriend*, een tijdschrift hetwelk in 's Hage wordt uitgegeven, en waarvan de drukker, de heer *Langenhuizen*, uit dien hoofde achtervolgd, onlangs door de kamer van beraadslaging van de regtbank te 's Hage is vrijgesproken. Al wat in de latijnsche versen dubbelzinnig kon schijnen of der kwaaadwilligheid dienstig zijn, was er in verzacht en zoodanig ontvouwd, dat zulks meer kon strekken om de gemoederen te bedaren dan op te winden. Het was eene wederlegging van eenige artikelen van de *Sentinelle*. Omdat zij uit den *Godsdiensvriend* de latijnsche versen, de vertaling en de aanmerkingen hadden ontleend, moesten eergisteren drie beschuldigden op de banken van het hof van assises verschijnen: zij werden gehouden voor plegers of ten minste voor medeplegers van de misdaad, bij art. 1 van het besluit van den 20. April 1815 bedoeld: 1.) *Jan-Baptiste Heirstraten*, uitgever en drukker van het werk *Mengelschriften*; 2.) *François Schuiten*, drukkersgezel, bij het bureau van den *Postrijder*, omdat hij gedrukt heeft enz.; 3.) *Jean J. de Belder*, omdat hij den schrijver van den *Postrijder* had aangespoord, de latijnsche versen van den abt *Buelens*, met de Nederduitsche vertaling en de aanmerkingen van den *Godsdienstvriend*, te drukken.

De daadzaken werden openhartiglijk door de beschuldigden bekend. Zij zeiden, dat, tijdens het drukken van het stuk, den abt *Buelens* door de kamer van beschuldiging was vrijgesproken; en dat zij natuurlijk moesten gelooven, hoezeer het openbaar ministerie zich in cassatie had voorzien tegen het vonnis van het hof, dat het latijnsche vers echter niets beleedigends bevatte.

De beschuldiging werd volgehouden door den heer procureur-crimineel *de Moor*. De vraag in regten, omtrent de verantwoordelijkheid der drukkers, wanneer de schrijver bekend is, is door den heer *de Moor* breedvoerig behandeld; hij nam tot grondbeginsel aan, dat de drukker altijd medepligtige was van den schrijver, volgens den geest van het strafwetboek, en dat de *verantwoordelijkheid*, waarvan de onderscheidene besluiten en wetten op de drukpers spreken, zich alleen uitstrekt tot burgerlijke belangen, waarop inbreuk zou kunnen zijn gemaakt, maar dat allen, die tot het misdrijf hebben medegewerkt, in regten strafbaar zijn.

De drie beschuldigden werden verdedigd door den advocaat *Jacobs*, die in zijne verdediging het openbaar ministerie op den voet volgde. Bij het onderzoek van de vraag in regten, heeft hij bondige redenen aangevoerd, om te bewijzen, dat de drukker nimmer kan worden gestraft, wanneer de schrijver bekend is; men mag hem verantwoordelijk of medepligtig noemen, hij blijft altijd straffeloos. Om den zin te weerleggen, dien de procureur-crimineel aan het woord *verantwoordelijk* wilde gehecht hebben, heeft de verdediger het 1384 artikel van het burgerlijk wetboek aangehaald, en daaruit betoogd, dat de wetgever van geene *burgerlijke verantwoordelijkheid* heeft kunnen of willen spreken.

De Hollandsche tekst leverde hem eene nieuwe bewijsrede ter verdediging op. Ten slotte haalde hij, tot staving van zijn gevoelen, aan, een vonnis van het hof van cassatie te 's Hage, van den 11. Maart 1818, waarbij den drukker *Wallez* is vrijgesproken, omdat de schrijvers van het gedrukte werk bekend waren.

Het hof van assises alhier heeft zich met deze beginsels niet vereenigd. Alleen de drukkersgezel is vrijgesproken, de heeren *Belder* en *Heirstraeten* zijn veroordeeld, beide tot eene gevangenisstraf van een jaar.

GESCHIEDKUNDIGE HERINNERINGEN.

Den 28. November 1662 bezetteden de Fransche troepen *Duinkerken*.

Den 28. dito 1770 had de geboorte plaats van H. K. H. FREDERIKA LOUISA WILHELMINA, Hertogin Douairière van BRUNSWYK LUNENBURG, zuster van Z. M. den Koning der *Nederlanden*.

Den 28. dito 1804 had de plegtige intrede van Z. Heiligheid, Paus PIUS VII., te *Parijs* plaats.

Den 29. dito 1573 droeg de Hertog VAN ALVA het bewind over de *Nederlanden* aan don LOUIS DE REQUESENS op.

Den 29. dito 1581 ging de stad *Doornik* aan FARNESE over.

Den 29. dito 1780 stierf MARIA THERESIA.

Den 29. dito 1813 werden *Utrecht*, *Woerden* en naburige streken door de Franschen ontruimd en sedert door de troepen der Bondgenooten bezet, terwijl de Kozakken binnen *Leijden* en *den Haag* trokken, in welke laatstgemelde plaats zij door eenige Engelsche troepen gevolgd werden.

Heden overleed, in den ouderdom van 46 jaren, mijne geliefde Huisvrouw, *JOHANNA FRANKEN*, na eene gelukkige echtverbindtenis van bijna 22 jaren.

ARNHEM,
den 19. November
1827.

G. J. DE CROES.

Den 26. November 1827 beviel te DOESBORGH, zeer voorspoedig van eene DOCHTER, *C. SCHOUTEN*, geliefde echtgenoote van

C. B. DERICKS;
Ontv. der Regist.

---

§ § § Het BUITENGOED *AVERENCK*, bestaande in HEERENHUIS, KOETSHUIS met STALLING, en TUINMANSWONING, geschikt voor Zomer- en Winterverblijf, met groote HOVEN, ook met of zonder LAND en WEIDEN, zeer aangenaam gesitueerd met BOSCH en WANDELINGEN, bij het dorp *Hengelo*, twee en een half uur gaans der Stad *Zutphen*, vrij van overstrooming; is TE HUUR om met primo Mei aanstaande te aanvaarden. Te bevragen bij den Heer *VAN ESSEN* te *Zutphen*, en den Heer *J. H. GALLÉE* te *Vorden*.

§ § § Aan *PETER JACQUES EVEKINK* Candidaat in de Regten, wonende te *Arnhem*, is bij Z. M. Besluit van den 18. September 1827, vergund om den Geslachtnaam van *BUSGERS* aan te nemen, en zich alzoo in den vervolge te noemen en te teekenen, *PETER JACQUES EVEKINK BUSGERS*. — Geschiedende hiervan mits deze aankondiging, overeenkomstig de wet van 11. Germinal 11. Jaar.

§ § § Wordt gevraagd een KAPITAAL van VYF DUIZEND GULDEN, als eerste Hipotheek, in eenige Perceelen BOUW- en WEILAND, ongeveer de dubbelde waarde hebbende. — Adres onder de Letters *P.* en *C. B.*, met besloten vrachtvrije Brieven, bij den Boekhandelaar *W. C. WANSLEVEN*, te *Zutphen*.

† § § De Gebroeders *AUGUST* hebben de eer het geëerde Publiek hiermede te berigten, dat zij alhier niet langer zullen blijven dan uiterlijk tot den 30. dezer, met hun Assortiment LAKENS en BRABANDSCHE KIELEN à la Grec. Verkoopen tot de minst mogelijke prijzen.

† † † *ARNHEM*. De Gezigtkundige Glazen- en Brillenslijper *MAGNUS MORIS*, berigt het geëerde Publiek, dat hij alhier te spreken of te ontbieden is bij den Heer *J. STERREN*, van Vrijdag den 30. tot Donderdag den 6. December. — Recommandeert zich tot het leveren van fijn geslepen GLAZEN voor Brillen, voor alle Gezigten, ten einde dezelve tot in den hoogsten ouderdom te conserveren; gaat niet uit voor dat hij ontboden wordt en zendt niemand rond met zijne Glazen.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.